

ÖMER SEVİNÇGÜL

SANA HAYRET
YAKIŞIR

roman

... ————— ...
ÖZEL İNSANLAR ARIYORUM

CARPE
DIEM

Sana Hayret Yakıştır

Özel İnsanlar Arıyorum Dizisi

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 223
Genç Kurgu / Hayat-Değerler
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-187-0

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sana bir çocuk gözü gerek.
Her şeye hayretle bakacak.
Bir zamanlar çocuktun, görürdün.
Büyüdün, kör oldun.
“Elâl”
“Fenzur!”
“Seca!”
Güzel bak, güzel gör!
Sana hayret yakışır!

~ 1 ~

Paris gezisi sırasında notlar almıştım. Defterim bir kenarda duruyordu.

Notlarımı, izlenimlerimi öyküleştirmek istedim ama zaman bulup da yazamadım.

Bir rehber eşliğinde pek çok yer gezmiştik. Fransız yazarların evlerini de görmüştüm bu arada. Bir tuhaf olmuştum. Görmelisin. Belki de görmüşsündür.

Neden bilmem, seni onlara benzetiyorum biraz. Şu ünlü Sen Nehri'nin kıyısında yürüyorsun. Nehrin iki yakasını bir araya getiren köprülerden birinin üstündesin.

Büyük bir heyecanla yanına geliyorum, sanattan, edebiyattan söz ediyoruz. Hayal işte.

Biraz kendini anlat bu gece. Kim bilir neler yaşamış, neler görmüşsündür.

Seni ne zaman hayal etsem bir keder dalgası kalbimi sarıveriyor. Yalnızsın. Zor olmalı yalnızlık.

Nasıl dayanıyorsun? Kendini kimsesiz bir yetim gibi hissettiğin oluyor mu?

Bir araya gelemiyoruz madem, kameralı konuşma falan yapsak. Hadi görüntüden de geçtim, sesli görüşmelerimiz olsa. Biliyorum, yine hayır diyeceksin. Boşuna dil döküyorum ben.

Ne kadar da katısın öyle. Seni hem çok iyi tanıyorum hem de hiç tanımıyorum.

Tamam, kuralları sen koyuyorsun madem, kabul etmekten başka çarem yok. Fakat bu hep böyle gitmeyecek. İnadın kırılacak bir gün.

Kabul ettim artık, yetersizim. Kültürüm magazinden öteye gitmiyor.

Kendimi geliştirmeye karar verdim. Ruhumu derinleştirmem gerek. Senin gibi olmalıyım.

Gerçi yazmıyorsun ama benim gibi sen de şiiri seviyorsun sanırım.

Düzyazılarını, günlük notlarını okurken bir şeyin farkına vardım. Sen şiiri dizelerle değil cümlelerle yazıyorsun. Bazı bölümler kanatlanmış şiir gibi.

Bence sen çok güzel şiirler yazabilirsin. Fakat düzyazıyı tercih ediyorsun sanırım.

Nedenini anlayabiliyorum, derin felsefe konularını şiirle anlatmak neredeyse imkânsız.

Bana neler önerirsin? Ne okuyorsun bugünlerde? Bana da tavsiye eder misin? Ne yapmalıyım senin gibi olmak için?

2

Sen Nehri'nin kıyısında olmasam da 'sen'in kıyındayım. Muhayyel dünyanda yaşamak da güzel.

Beni hayal kurarken bile hatırlaman, bir yer vermen kalbime dokundu.

Ne demek zaman bulup da yazamadım! Yazar, her hal ve şartta yazan insandır.

Tüm engellere karşın yazmaya zaman ayırmıyorsan yazmak sende bir tutku haline gelmemiş demektir. Tutkusuz sanat olmaz.

Beni büsbütün yalnız, kimsesiz sanıyor, kendini üzüyorsun. Kederi bırak. Mahzun olma.

Ben alıştım. Büyük bilgenin tabiriyle "Yalnızlıkta bir nur buldum."

Kendimi kimsesiz bir yetim gibi hissediyor muyum? Bazen evet. Her insan gibi ben de kimi zamanlar yalnızlık azabını tadıyorum.

Neyse...

Benim gibi olmanı istemem. Kendin gibi olmalısın. Her insanın fitratı farklı, tıpkı çiçekler gibi.

Güneş, hava, su, toprak bir ama bak nasıl da farklı renklerde, kokularda, biçimlerde oluyor çiçekler...

İnsanlar da böyle olmalı işte, aynı kaynaktan bile beslenseler kendilerine özgü birer kişilik kazanmalılar.

Derinleşme kararın isabetli, kuşkusuz.

Bu konuda sana söyleyeceklerim bildiklerinin tekrarındandır ibaret olacak belki de, fakat yine de söyleyeceğim. Yeri geldikçe. İşine yarayanları seçer, uygularsın.

Evet, şiiri seviyorum. Bir zamanlar yazdım da. Fakat daha sonra şiir yazma arzumu nesre yönlendirdim. Her dala el atmamak için.

İşte hayatımdan küçük bir kesit... Dün gece balkona çıktım. Etrafı dinledim.

Bir gece kuşunun ötüşü... Yağmurun tıptırtısı... Hafif esen bir rüzgâr...

Dünya gamından geçip başka bir âleme girdim... Ruhumda tanımlanamaz bir huzur...

Sonra hayatı, zamanı, insanları düşündüm... Kimi uyuyor, kimi keyifle gülüyor, kimi ıstıraplar içinde acı çekiyor...

Dünya hali işte... Hiçbir şey kararında kalmıyor. Belalar, musibetler, hastalıklar eksik olmuyor.

Bu tefekkür beni sabır menziline sürükledi. Bir ayet geldi aklıma: "Hiç şüphe yok ki Allah sabredenlerle beraberdir."

3

Tercih konusunda epey düşündüm. Benim yerime babam da düşündü sağ olsun. İşletme, ekonomi falan okumamı istiyor, anlatmıştım sana.

Yine tartıştık. “Kızım, kararı elbette sen vereceksin, benimki sadece öneri. Deneyimlerimi paylaşıyorum” diye başlıyor söze.

Fakat ustaca bir dil kullanarak manevi baskı uyguluyor. En güçlü destekçisi de annem elbette. Sanki daha önce hiç konuşmamışlar gibi yapıyor, öyle giriyor söze.

Dikkat ettim, insanın zaaflarından biri de yanındakileri kendine benzetme arzusu. Bunun için kimi zorbalık ediyor, kimi tatlı dil kullanıyor. Babam ikinci gruptan.

Tercih konusunda söylediklerini unutmadım. “Sevmek önemli” demiştin. “Yazar olmak için ille de edebiyat okuman gerekmez” demiştin. “Kararı sen vermelisin, sonucuna katlanmak daha kolay gelir” demiştin.

Bunları tekrar tekrar okudum, düşündüm. Hak verdim sözlerine. Tercihim yakında belli olur, söylerim sana.

Fusun, Metin ve Gülay da tercih derdindeler. Kadri tarih bölümünü istiyormuş. Serap üniversiteye giremeyecek sanırım.

Fusun gerçekten hoş ve zeki bir kız. İnsanın hem bu kadar güzel hem de bu kadar zeki olması nadir bir durum olsa gerek.

Bunu kendisine de söyledim. Güldü. “Hiç aynaya bakmıyor musun sen?” dedi.

Şaşırdım. “Bakıyorum elbette” dedim.

“Öyleyse görmen lazım, sen de güzelsin. Ne kadar zeki olduğunu söylememe gerek yok sanırım.”

İltifat mı etti, gönlümü hoş etmek için mi söyledi, bilmiyorum. Bunu anlamak için kendime onun gözüyle bakmayı çok isterdim.

Bir gece vakti geçtim aynanın karşısına, “Seca, söyle bana, sen nasıl birisin?” dedim.

Güzel şeyler söyledi. Fakat inanmadım. Bence taraf tutuyor.

Sonra “Başkaları beni nasıl tanıyorlar, hakkımda ne düşünüyorlar acaba?” diye düşündüm, bir sonuca varamadım. İnsan kendine nesnel bir gözle bakamıyor.

4

Kendini nasıl biliyorsun, nasıl tanımlıyorsun, nasıl olmak istiyorsun, başkaları seni nasıl tanıyor?

İşte dört ayrı sen: Kendi gözündeki sen, olmak istediğin sen, başkasının gözündeki sen, gerçekteki sen...

Kendini iyi tanımalı, iyi tanımlamalısın. Tanımın hakikate uygun olmalı. Benler birbirine uymadı mı tuhaf durumlar çıkar ortaya. Bu karmaşa bir akıl hastasını hatırlatır bana, anlatayım.

Bir adam kendini mısır tanesi sanıyor, yem niyetine yerler diye tavuklardan korkup kaçıyormuş.

Bir akıl hastanesine yatırmışlar. Uzun süre tedavi görmüş. Nihayet belli bir noktaya gelmiş adam.

Doktor, “Sen bir mısır tanesi değilsin, artık bunu biliyorsun değil mi?” demiş.

“Evet, ben bir mısır tanesi değilim, anladım, biliyorum” demiş adam.

Sevinmiş doktor, “Tamam” demiş, “Seni taburcu edebilirim artık, hastaneden çıkabilirsin.”

Evine dönmek üzere hazırlanan adam, kapıdan çıkarken son kez bakmış doktora, “Bir sorum var doktor bey” demiş.

“Buyur sor” demiş doktor.

“Evet, ben bir mısır tanesi değilim, biliyorum, fakat bunu tavuklara nasıl anlatacağım?”

Bana kalırsa, sen kendini tanımakla işe başla. Merkez sensin çünkü. Tanımadan tanımlayamazsın kendini.

“Ben nasıl biriyim sence?” derken başkalarının gözündeki ‘ben’i sorguluyorsun. Her insanın ruh aynasında ayrı bir görüntün vardır. Hiçbiri ötekinin aynısı olmayabilir. Çünkü her görüntü o ruhun rengine bürünür de öyle görünür. Kimi mavidir, kimi yeşil, kimi kırmızı... Kimi kirlidir, kimi paslı, kimi çizgili...

Birkaç kişinin seni şöyle ya da böyle tanımlaması gerçeği yansıtmayabilir. Fakat bazı ortak paydaları olabilir.

Dört ayrı senden söz etmiştim biraz önce ama biri daha var aslında. Seni yoktan var eden, her an gören, bilen, gözetleyen nazarındaki sen. “Allah beni nasıl biliyor acaba?” diye de sormalısın.

“Fakat bunu bilemem ki” diyebilirsin. Evet, kimse bilemez. Yalnız, ipuçları vermiş elimize. Örnek bir insan var önümüzde. Habibullah. Peygamberimiz. Ona benzemen oranında ‘değerli’ ve ‘sevgili’ olursun. En önemlisi de budur. Öbür insanların seninle ilgili kanıları, sanıları bunun yanında hiç kalır. Çünkü onun huzuruna çıkacaksın sonunda, seni o yargılayacak.

5

Sonunda kararımı verdim, psikoloji bölümünü tercih edeceğim. Babama söyledim. Sinirlendi ama belli etmemeye çalıştı.

Beni vazgeçirmek için epey dil döktü. Baktı ki kararlıyım, daha fazla ısrar etmedi. “Sen bilirsin. Bu senin hayatın” falan deyip gitti.

Önceki konuşmalarımızın birinde, beni işletme tercihi yapmaya özendirmek için, “Sana güzel bir araba alırım. Her fırsatta işyerime gelir, bana yardım eder, iş öğrenirsin” demişti.

Ben olumlu veya olumsuz bir yanıt vermemiştim. Susmamı olumlu bir yanıt olarak yorumlamıştı sanırım. Beni ehliyet kursuna yazdırmıştı. Yakında bir ehliyetim olacak.

Psikolojiyi seçmekle araba şansımı yitirmiş olabilirim. Neylersin, özgür kız olmanın da bir bedeli var.

Bendeki haberler böyle. Sahi, sen hangi bölümde okumuştun? Bunca zamandır konuşuyoruz, sormak aklıma gelmedi.

Bilim okumamışsın, bence orası kesin. Belki tarih, edebiyat falan okumuşsundur. Belki ilahiyat... Yanılıyor muyum?

Yanıyorsun elbette. Bu ne önyargı böyle! Dogmatik misin nesen!

Lisede fen kolundaydım. Üniversitede bilim okudum. Resmi tahsilim bittikten sonra da bilimsel kitaplar okumayı sürdürdüm.

Bilim demişken, beni hayrete düşüren önemli bir hususu söyleyeyim sana. Beni felsefeye, tefekküre, ilahi kitaba yönelten önemli bir nokta bu.

Bilim insanları evreni araştırıyor, örtülü kimi gerçekleri buluyor, kapalı noktaları gün yüzüne çıkarıyorlar.

Fakat sıra yoruma gelince, bilim adamlarının kanatları giriyor araya. İşte o zaman, bilim alanının sınırı aşıyor, felsefe alanına giriliyor.

Fakat ne gariptir ki bilim adamlarının şahsi fikirleri de bilim gibi gösteriliyor. Düşüncelerine itiraz ettin mi bilime itiraz etmiş gibi oluyorsun.

Oysa herkes gibi bilimcilerin de bazı inanışları, kanıları, yargıları vardır. Bilimin nesnel olması onunla meşgul kişilerin de nesnel olduğu manasına gelmiyor.

Bilimsel konularla yüzleşmenin bendeki etkisinden de söz edeyim biraz...

Evvvela bir şaşkınlık yaşadım. Daha önce bildiklerimle okullarda öğrendiklerim arasında bazı çelişkiler vardı.

Bu durum zihnimi allak bullak ediyordu. Sorularımın ardı arkası kesilmiyordu. Her şeyi sorguluyordum. Kendi yolumu kendi kazmamla açmak zorundaydım.

Ben de var gücümle okumaya, incelemeye, bilmeye, bulmaya karar verdim.

Bitmeyen bir yoldu bu. Her cevap yeni sorularla geliyordu. Her buluşum yeni arayışlarımın başlangıcı oluyordu.

Susatan bir su gibiydi hakikat yolu, bildikçe bilmek istiyordum.

Bilgim genişledikçe bilmediklerimin çokluğunu görüyor, daha bir tutkuyla arıyordum. Ne ilmin sonu vardı ne de inancın.

Evet, inancın da sonu yok. Hakiki imanın sayısız basamakları var, isteyen tırmanabilir.

İnanmak bilmekle mi oluyor peki?

Hayır, iman mahalli olan kalbimiz büsbütün başka bir yol izliyor. Yaşantımız, davranışlarımız, ahlaki yapımızla yakından ilgili.

Daha önceki seçimlerimiz ve eylemlerimizle kendimizi biçimlendiriyor, sonra da bu yapıya uygun olarak inanmayı ya da inanmamayı seçiyoruz.

6

Uzun zamandır sana yazamadım, beni affet. Gerçekten çok meşguldüm. Yaşamımda değişiklikler oldu.

Babam yıllardır yaşadığımız apartman dairesini sattı, müstakil bir ev aldı.

Şirin bir ev. Önünde, arkasında bahçesi var. Denize yakın. Yürüme mesafesinde. Şehir merkezine biraz uzak ama arabayla gidip geldiğimiz için sorun olmuyor.

Daha önceki eve oranla daha sakin. Özellikle geceleri etraf çok sessiz oluyor. Okumak, düşünmek, yazmak için uygun bir yer.

Uzak oluşuna kardeşim Sefa biraz itiraz etti. Kendine yetebilen bir çocuk değil. İlle arkadaşlarıyla buluşacak. Fakat alışacak ister istemez.

Benim keyfim yerinde. Üniversiteye gidip gelebilmem için babam bir araba aldı bana. İki kapılı, otomatik vitesli, sevimli bir şey. Biraz küçük. Bu durum dezavantaj gibi ama aslında iyi oldu, park yeri bulmak zor olmuyor.

Çiçeği burnunda bir üniversite öğrencisiyim artık. Okul başladı. Birinci devre dersleri tam istediğim gibi. Psikolojiye Giriş, Felsefe, Sosyoloji falan.

Hoş bir şey daha oldu. Füsun da bizim üniversitede. İletişim bölümüne kayıt yaptırdı. Kampüsümüz aynı. Kantinde veya bahçede buluşup konuşabiliyoruz.

“Bu üniversiteyi tercihimde senin de etkin oldu” diyor. Benden ayrılmak istememiş. Manken, dizi oyuncusu falan ya, onu yakından tanımayan fingirdek sanır. Hiç öyle değil. Terbiyeli biri.

Babası yıllar önce ölmüş. Ablasını ve kendisini annesi büyütmüş. Babası hayattayken durumları çok iyiymiş. Sonra biraz sarsılmış. Bu nedenle hepsi çalışmak zorunda kalmışlar. Füsun işe ‘çocuk manken’ olarak başlamış, sonra ‘teenager’ kategorisine almışlar. Seçici davranıyor.

Kadri önceleri tarihe girmek istiyordu, son anda kararını değiştirmiş. Tıbbı girdi. Sanırım annesinin erken ölümü bu kararında etkili oldu.

Serap üniversiteye giremeyince yurtdışına, annesinin yanına gitmiş. Önceleri kızgındı ona, fakat araları düzelmiş. Nasıl oldu bilmiyorum. Konuşma fırsatımız olmadı henüz.

Kutlarım seni. İnşallah çok başarılı olursun. İnsanı merak eder dururdun, nihayet kendine uygun bir ortam buldun işte.

Bana ihtiyacın da kalmadı. Bir sorun oldu mu hocalarına sorabilirsin.